

ΛΙΖΑ
ΣΚΟΤΟΛΑΪΝ
ΑΙΩΝΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΘΕΟΔΩΡΑ ΔΑΡΒΙΡΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ελιζαμπέτα

Μάιος 1937

Η Ελιζαμπέτα το πήρε απόφαση. Ο Μάρκο Τερίτσι θα ήταν το πρώτο της φιλί. Τον παρατηρούσε να κάνει σουζες με το ποδήλατό του δίπλα στο ποτάμι, το κεφάλι του να τινάζεται πίσω από τα γέλια, αποκαλύπτοντας τα κατάλευκα δόντια του στο ηλιοκαμένο πρόσωπό του. Η πομάδα έκανε τα πυκνά, σκούρα μαλλιά του να γυαλίζουν κάτω από τον ήλιο, ενώ μέσα στο φαρδύ παντελόνι της στολής του κρύβονταν τα μυώδη, θαρρείς σμιλεμένα, πόδια του. Έδειχνε χαρούμενος και αθλητικός, η όλη του κίνηση ανέδιδε μια αρρενωπή χάρη. Ο Μάρκο Τερίτσι διέθετε *σπρετσατούρα*, δηλαδή μια σπάνια και ανεπιτήδευτη γοητεία, που τον έκανε ακαταμάχητο.

Η Ελιζαμπέτα δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της αποπάνω του, και το ίδιο συνέβαινε με όλους. Είχαν μεγαλώσει μαζί, ωστόσο, κάπου στην πορεία, από αγόρι έγινε άντρας, από Μάρκο έγινε *Μάρκο*. Δεν υπήρχε αμφιβολία ήταν ότι πολύ όμορφος. Είχε μεγάλα, ανοιχτοκάστανα μάτια, έντονη μύτη, τετράγωνο σαγόني και φαρδύ λαιμό με πεταχτό καρύδι. Ήταν το πιο δημοφιλές αγόρι στην τάξη τους

– τα πάντα επάνω του τραβούσαν την προσοχή. Ακόμη και τώρα, ο ήλιος τον έλουζε με το χρυσαφένιο φως του, λες και η ίδια η φύση τον είχε προικίσει με χρυσάφι.

Η Ελιζαμπέτα αναρωτήθηκε πώς θα ήταν το φιλί τους. Υπέθεσε πως θα ήταν συναρπαστικό, ως και ζουμερό, σαν να δαγκώνεις ώριμη ντομάτα και να αφήνεις τους χυμούς της να τρέξουν στο σαγόني σου. Δεν είχε ξαναφιλήσει αγόρι, αν και ήταν ήδη δεκαπέντε ετών, και τις νύχτες έκανε πρόβες φιλώντας το μαξιλάρι της. Η γάτα της, ο Ρίκο, με τον οποίο κοιμόταν, είχε συνηθίσει αυτή τη ρουτίνα, όπως όλες οι γάτες που υπομένουν τις ανοησίες των νεαρών κοριτσιών.

Η Ελιζαμπέτα δεν είχε ιδέα πώς θα έκανε τον Μάρκο να μην τη σκέφτεται μόνο ως φίλη. Συνήθως πετύχαινε ό,τι έβαζε ως στόχο· έπαιρνε, ας πούμε, καλούς βαθμούς στα μαθήματα, αλλά δεν ήταν το ίδιο. Δεν ήταν του χαρακτήρα της να ερωτοτροπεί. Δεν διέθετε τη γυναικεία πονηριά. Ήταν *maschiaccio*, αγοροκόριτσο, όταν ήταν μικρή, κι έτσι είχε έρθει κοντά με τον Μάρκο. Προσπαθούσε να αποκτήσει περισσότερη θηλυκότητα, ωστόσο δεν είχε φορέσει ακόμη ούτε στηθόδεσμο. Η μητέρα της έλεγε πως δεν τον χρειαζόταν, αλλά τα μεγαλύτερα κορίτσια την κοροΐδευαν και κρυφογελούσαν σε βάρος της.

«Ελιζαμπέτα, βοήθεια, θα πνιγώ!» φώναξε ο Μάρκο τρέχοντας προς το ποτάμι.

Εκείνη ετοιμάστηκε να του απαντήσει, μα άλλαξε γνώμη. Είχε διαβάσει σε μια συμβουλευτική στήλη για γυναίκες πως, όταν δεν δίνεις προσοχή στους άντρες, τρελαίνονται από τον πόθο. Έτσι, τον αγνόησε, ενώ τα υπόλοιπα κορίτσια ανταποκρίθηκαν.

«Μάρκο, όχι!» φώναξε η Λίβια.

«Μάρκο, πρόσεχε!» έβγαλε μια πνιχτή κραυγή η Άντζελα.

Τα αγόρια περίμεναν να δουν ποια συμφορά θα έβρισκε τον Μάρκο, αλλά εκείνος έστριψε το τιμόνι του ποδηλάτου και απομακρύνθηκε από την ακροποταμιά. Γέλασαν και έπιασαν πάλι τα σχολικά βιβλία τους, που ήταν απλωμένα στο γρασίδι. Μελετούσαν, έχοντας μόλις γυρίσει από τη συνάντηση της Μπαλίλα, της ομάδας νέων του κόμματος, στην οποία συμμετείχαν υποχρεωτικά. Όλοι φορούσαν τις στολές τους – τα αγόρια τα μαύρα πουκάμισά τους και τα γκρι σορτς και τα κορίτσια τα λευκά πουκάμισα από μουσελίνα και τις μαύρες φούστες.

Αυτό το ήσυχο σημείο στην όχθη του ποταμού, λίγο πιο βόρεια από τη γέφυρα Πόντε Παλατίνο, είχε γίνει στέκι των συμμαθητών της μετά το σχολείο, αν και η Ελιζαμπέτα συνήθως καθόταν με τον Μάρκο ή τον Σάντρο, σε μια κάποια απόσταση από τα κορίτσια. Με κάποιον τρόπο είχε χάσει την ευκαιρία της να γίνει φίλη τους, οπότε τώρα ήταν πια πολύ αργά για κάτι τέτοιο, γιατί απέκρουαν τις απόπειρές της για προσέγγιση. Ίσως είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι προτιμούσε να κάνει παρέα με αγόρια, κάτι όμως δεν ίσχυε, γιατί θα ήθελε πολύ να έχει μια καλή φίλη. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος πάντως, η Άντζελα και τα υπόλοιπα κορίτσια κρατούσαν την Ελιζαμπέτα σε απόσταση και εκείνη προσπαθούσε να μη στενοχωριέται γι' αυτό.

«Μπέτα, κοίτα!» φώναξε ο Μάρκο, χρησιμοποιώντας το παιδικό χαϊδευτικό της.

«Να χρησιμοποιείς το κανονικό μου όνομα!» είπε η Ελι-

ζαμπέτα πίσω από την εφημερίδα της. Προτιμούσε το πλήρες όνομά της, γιατί φιλοδοξούσε να γίνει δημοσιογράφος κάποια μέρα. Κάθε βράδυ δοκίμαζε και την υπογραφή της: Ελιζαμπέτα Ντ' Ορφέο.

«Ελιζαμπέτα!» είπε ο Μάρκο γλιστρώντας το ποδήλατό του προς το μέρος της, ώσπου σταμάτησε. «Ανέβα στο τιμόνι. Πάμε μια βόλτα».

«Όχι, διαβάζω» του απάντησε κρύβοντας το χαμόγελό της πίσω από την εφημερίδα της.

Σηκώθηκε τότε η Άντζελα, τινάζοντας το γρασίδι από τη φούστα της:

«Μάρκο, έρχομαι εγώ! Πάρε εμένα!»

«Εντάξει!» Ο Μάρκο άπλωσε το χέρι του, η Άντζελα σκαρφάλωσε στις χειρολαβές και έφυγαν μαζί.

Η Ελιζαμπέτα χαμήλωσε την εφημερίδα της και αναρωτήθηκε αν η συμβουλευτική στήλη για γυναίκες έκανε λάθος. Αν ήθελε τον Μάρκο, θα έπρεπε να τον προσελκύσει με άλλον τρόπο. Διαισθανόταν πως ήταν αρκετά όμορφη, τώρα ιδίως που είχε αρχίσει να αποκτά καμπύλες, σύμφωνα με τη μητέρα της. Τα πελώρια, αμυγδαλωτά μάτια της ήταν καστανοπράσινα και τα πυκνά, κυματιστά μαλλιά της είχαν ένα βαθύ καστανό χρώμα και έφταναν ως τον ώμο της. Η μύτη της ήταν μεγάλη, αλλά συμμετρική με τα έντονα ζυγωματικά της, και τα χείλη της ήταν σαρκώδη. Το πρόβλημά της ήταν το *μπόκα γκράντε* της, δηλαδή το μεγάλο στόμα της, που αδυνατούσε να κρατήσει ραμμένο σε ό,τι είχε να κάνει με τα αγόρια, την καθηγήτρια των λατινικών και εκείνη την παλιόγρια στο περίπτερο.

Η Ελιζαμπέτα έγειρε πίσω και ακούμπησε τους αγκώνες

της στο γρασίδι, εισπνέοντας τις μυρωδιές του Τίβερη – το χρώμα του ήταν ένα γαλακτώδες γαλαζοπράσινο, τα κυματάκια του ήταν στεφανωμένα με φιλντισένιο αφρό. Χελιδόνια χάιδευαν την επιφάνειά του, για να ξεδιψάσουν, τζιτζικια τραγουδούσαν βραχνά και οι λιβελούλες βούιζαν. Ροδαλές πικροδάφνες, κουκουναριές και φοίνικες πλαισίωναν την ακροποταμιά, ενώ γκριζα πέτρινα τείχη προστάτευαν τη φυσική αυτή όαση από τη βαβούρα της πόλης.

Το βλέμμα της Ελιζαμπέτα στάθηκε στη γέφυρα Πόντε Ρότο, στη μέση του ποταμού – ένα θέαμα αλλόκοτο. Αιώνες πριν, η πέτρινη γέφυρα ένωνε τις δύο όχθες, αλλά με το πέρασμα του χρόνου είχε απομείνει μόνο μία ασίδα, που ξεπρόβαλλε από το νερό χωρίς να οδηγεί πουθενά. Οι Ρωμαίοι την αποκαλούσαν «σπασμένη γέφυρα», η Ελιζαμπέτα όμως πίστευε πως είχε επιζήσει σε πείσμα των στοιχείων της φύσης και του ίδιου του Τίβερη, που είχε ανεβάσει κληματίδες στα πλευρά της, θαρρείς και πάσχιζε να την τραβήξει στα σπλάχνα του.

Πέρα από την Πόντε Ρότο ήταν η Νήσος Τιβερινα, το μοναδικό νησί στο ποτάμι, ίσα που χωρούσαν επάνω του η Βασιλική του Αγίου Βαρθολομαίου της Νήσου, με τα ξεθωριασμένα τούβλα στο καμπαναριό, η Εκκλησία του Σαν Τζοβάνι Καλιμπίτα και το Οσπεντάλε Φατεμπενεφρατέλι, το νοσοκομείο με τις ατελείωτες σειρές από πράσινα παραθυρόφυλλα. Απέναντι από το νοσοκομείο υπήρχε το *Μπαρ Τζιροσπόρτ**, ιδιοκτησία της οικογένειας του Μάρκο, η οποία ζούσε αποπάνω. Η Ελιζαμπέτα έμε-

---

* στο πρωτότυπο: Bar GiroSport

νε μόλις λίγα τετράγωνα πιο πέρα, στο Τραστέβερε, την μποέμικη γειτονιά που τόσο αγαπούσαν αυτή και ο πατέρας της. Δυστυχώς, η μητέρα της είχε πάψει να αγαπά το στιδίηποτε.

Τότε ήταν που η Ελιζαμπέτα εντόπισε τον Σάντρο Σιμόνε. Προχωρούσε με μεγάλα βήματα προς το μέρος της. Ο Σάντρο ήταν ο δεύτερος καλύτερος φίλος της, όπως και του Μάρκο, και οι τρεις τους αποτελούσαν μια αχώριστη τριάδα από τότε που ήταν μικρά παιδιά. Ο Σάντρο περπατούσε με το χαρακτηριστικό άχαρο βάδισμά του, με τις ανοιχτόχρωμες μπούκλες του να ανεμίζουν προς τα πίσω, αφήνοντας ακάλυπτο το μακρύ, λεπτό πρόσωπό του. Είχε μια δική του, ιδιαίτερη ομορφιά, τα χαρακτηριστικά του ήταν πιο εκλεπτυσμένα από αυτά του Μάρκο και η κοψιά του ήταν σαν ξυσμένο μολύβι: ψηλόλιγνος, αλλά στιβαρός, όπως το σιδερένιο καλώδιο που στηρίζει μια σύγχρονη γέφυρα.

«Ελιζαμπέτα, τσάο!» είπε ο Σάντρο όταν την πλησίασε, χαμογελώντας και βγάζοντας το κιπά* του. Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του, άφησε το σακιδίό του να πέσει καταγής και κάθισε κάτω. Τα μάτια του, εκτυφλωτικά γαλάζια με μακριές βλεφαρίδες σαν τέντες, μισόκλεισαν κάτω από το διαπεραστικό φως του ήλιου. Η μύτη του ήταν μακριά και γαμψή και τα χείλη του λεπτεπίλεπτα. Ο Σάντρο ζούσε στην ανατολική πλευρά του ποταμού, στην εβραϊκή

---

* κιπά: σκουφάκι χωρίς γείσο, υφασμάτινο συνήθως, το οποίο φορούν οι Εβραίοι άνδρες, που παραδοσιακά πρέπει να έχουν καλυμμένο το κεφάλι τους

συνοικία, που αποκαλούνταν Γκέτο, και κατά τη διάρκεια των παιδικών τους χρόνων, η Ελιζαμπέτα, ο Σάντρο και ο Μάρκο πηγαινοέρχονταν ασταμάτητα σε έναν άξονα από το Τραστέβερε ως την Τιβερίνα και το Γκέτο, πάνω στα ποδήλατά τους, παίζοντας ποδόσφαιρο και, γενικά, θεωρώντας πως η Ρώμη ήταν η ιδιωτική τους παιδική χαρά.

«Τσάο, Σάντρο!» είπε χαμογελώντας η Ελιζαμπέτα, χαρούμενη που τον έβλεπε.

«Έκανα μια στάση, για να πάρω κάτι να τσιμπήσουμε. Έλα, ορίστε». Ο Σάντρο έβγαλε μια χαρτοσακούλα από το σακιδιό του, την άνοιξε και από μέσα ξεχύθηκε η μεθυστική ευωδιά των *σουπλί*, δηλαδή, των ρυζοκροκετών με σάλτσα ντομάτας και μοτσαρέλα.

«Γκράτσιε*!» η Ελιζαμπέτα πήρε ένα *σουπλί* και έφαγε μια μπουκιά. Το πανάρισμα ήταν ελαφρύ, η σάλτσα ντομάτας αλμυρή όσο έπρεπε και η μοτσαρέλα αρκετά ζεστή, με αποτέλεσμα να λιώνει στη γλώσσα της.

«Πού είναι ο Μάρκο; Έφερα και γι' αυτόν μερικά *σουπλί*».

«Βόλτα με την Άντζελα».

«Κρίμα». Ο Σάντρο μασούλησε ένα *σουπλί* και έριξε μια ματιά στην εφημερίδα της. «Τι διαβάζεις;»

«Τίποτα». Η ανάγνωση της εφημερίδας ήταν μία από τις αγαπημένες ασχολίες της Ελιζαμπέτα, αλλά οι αγαπημένοι της αρθρογράφοι δεν έγραφαν πια και υποπτευόταν πως τους είχαν απολύσει. Ο Μπενίτο Μουσολίνι και οι φασίστες μετρούσαν δεκαπέντε χρόνια στην εξουσία και η λογοκρισία ήταν στην ημερήσια διάταξη. «Όλα τα άρθρα

---

* Grazie! (ιταλ.): Ευχαριστώ!

είναι τα ίδια, εκθειάζουν την κυβέρνηση ή αναπαράγουν γελοίες αφίσες όπως αυτή».

«Για να δω». Ο Σάντρο σκούπισε τα χέρια του σε μια χαρτοπετσέτα.

«Να, κοίτα». Η Ελιζαμπέτα τού έδειξε την εικόνα μιας Ιταλίδας χωρικής με παραδοσιακή φορεσιά που κρατά από ένα μωρό στο κάθε της χέρι. Του διάβασε τη λεζάντα: «“Η ιδανική φασίστρια πρέπει να γεννά παιδιά, να πλέκει και να ράβει, ενώ οι άντρες εργάζονται ή πολεμούν”. Προπαγάνδα είναι αυτή, όχι ειδήσεις! Άσε που, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι όλες οι γυναίκες ίδιες».

«Φυσικά και δεν είναι. Η εφημερίδα δεν έχει πάντα δικιο».

«Όχι, δεν έχει». Η Ελιζαμπέτα θυμήθηκε τη συμβουλευτική στήλη για γυναίκες.

Ο Μάρκο και η Άντζελα ακόμη δεν είχαν επιστρέψει.

«Μη σκοτίζεσαι».

«Κι όμως, δε γίνεται να μη με απασχολεί». Η Ελιζαμπέτα διαφωνούσε με τους φασίστες, αν και δεν το είχε κουβεντιάσει ποτέ με κανέναν άλλο εκτός από τον Σάντρο και τον Μάρκο. Όσοι διαφωνούσαν με την κυβέρνηση συλλαμβάνονταν και στέλνονταν στην *confino*, στην εξορία, μακριά από τα σπίτια τους. Η Ρώμη έβριθε από καταδότες –μέχρι και στο Τραστέβερε υπήρχαν– και, μολονότι η οικογένεια της Ελιζαμπέτα δεν ανήκε σε κάποιο συγκεκριμένο πολιτικό κόμμα, θεωρούνταν, ως καλλιτέχνες, εκ γενετής αριστεροί.

«Δεν σου αρέσει να σου λένε τι να κάνεις».

«Και σε ποιον αρέσει; Μήπως αρέσει σ' εσένα;»

«Όχι, αλλά δεν το παίρνω κατάκαρδα όπως εσύ». Ο Σάντρο έσκυψε προς το μέρος της. «Μάντεψε, έχω καταπληκτικά νέα. Με δέχτηκαν για πρακτική άσκηση με τον καθηγητή Λέβι-Τσιβίτα στο Πανεπιστήμιο Λα Σαπιέντσα».

«Νταβέρο*» ρώτησε η Ελιζαμπέτα έκπληκτη. «Εσύ, ένας μαθητής λυκείου; Στο πανεπιστήμιο;»

«Ναι, πρόκειται για ανεξάρτητες σπουδές». Ο Σάντρο έλαμπε από υπερηφάνεια.

«Συγχαρητήρια!» Η Ελιζαμπέτα χάρηκε πολύ για τον φίλο της. Ήταν παιδί-θαύμα στα μαθηματικά και το υπερφυσικό ταλέντο του ήταν προφανές ήδη από το δημοτικό σχολείο, επομένως εκείνη δεν θα έπρεπε να εκπλήσσεται που τον είχαν δεχτεί στο Λα Σαπιέντσα, την πανεπιστημιούπολη του Πανεπιστημίου της Ρώμης. «Κι αυτός είναι ο καθηγητής για τον οποίο μιλάς συνέχεια, έτσι δεν είναι; Ο Λέβι-Τσιβίτα;»

«Ναι, και δεν βλέπω την ώρα να τον γνωρίσω. Είναι από τους σπουδαιότερους μαθηματικούς της εποχής μας. Ανέπτυξε τον τανυστικό λογισμό, τον οποίο χρησιμοποίησε ο Αϊνστάιν στη θεωρία της σχετικότητας. Μάλιστα, μόλις επέστρεψε από την Αμερική όπου συναντήθηκε μαζί του».

«Υπέροχα! Και πώς προέκυψε όλο αυτό μ' εμένα;»

«Με πρότεινε ο καθηγητής Λόνγκι και περίμενα να δω τι θα γίνει. Μόλις πέρασα από το νοσοκομείο, για να το πω στη μητέρα μου».

«Πρέπει να καμαρώνει πολύ». Η Ελιζαμπέτα θαύμαζε τη μητέρα του Σάντρο, μία από τις ελάχιστες γυναίκες

---

* Davvero? (ιταλ.): (Στ') Αλήθεια; Σοβαρά; Όντως;

γιατρούς που είχε ακούσει ποτέ, που ήταν μαιευτήρας στο Οσπεντάλε Φατεμπενεφρατέλι.

«Όντως. Ωστόσο, απόρησε που δεν της είχα πει ότι εξέταζαν την υποψηφιότητά μου».

«Και εγώ το ίδιο. Γιατί δεν μας είπες τίποτα;» Η Ελιζαμπέτα εννοούσε τον εαυτό της και τον Μάρκο.

«Δεν ήθελα να το μάθετε σε περίπτωση που δεν γινόμουν δεκτός».

«Αχ, Σάντρο μου!» Ένα κύμα στοργής πλημμύρισε την Ελιζαμπέτα. «Δεν αποτυγχάνεις ποτέ και ο Λέβι-Τσιβίτα είναι τυχερός που σε έχει. Κάποια μέρα θα γίνεις διάσημος μαθηματικός».

Ο Σάντρο χαμογέλασε πλατιά:

«Κι εσύ διάσημη δημοσιογράφος».

«Σιγά!» Η Ελιζαμπέτα δεν ήξερε τι θα γινόταν ο Μάρκο, αλλά έβγαλε αμέσως από το μυαλό της αυτή τη σκέψη.

«Πώς μπορείς και διαβάζεις με τόσο ήλιο;» ο Σάντρο μισόκλεισε τα μάτια κοιτάζοντας την εφημερίδα. «Το φως είναι εκτυφλωτικό».

«Το ξέρω».

«Επίτρεπέ μου». Ο Σάντρο πήρε με προσοχή μια σελίδα της εφημερίδας από τα χέρια της και σηκώθηκε.

«Όχι, δώσ' τη μου πίσω». Η Ελιζαμπέτα σηκώθηκε και προσπάθησε να του την πάρει, μα ο Σάντρο τής γύρισε την πλάτη και κάτι έκανε με την εφημερίδα.

«Είναι απλώς η σελίδα με τις νεκρολογίες».

«Μου αρέσουν οι νεκρολογίες». Η Ελιζαμπέτα πάντα διάβαζε τις νεκρολογίες, γιατί εξιστορούσαν συναρπαστικές ζωές, με εξαίρεση το τέλος τους.

«Εκο*». Ο Σάντρο κρατούσε στα χέρια του ένα καπέλο από διπλωμένη εφημερίδα και το έβαλε στο κεφάλι της. «Αυτό θα σε προστατεύει από τον ήλιο».

«Γκράτσιε». Η Ελιζαμπέτα, κατευχαριστημένη, χαμογέλασε.

Εντελώς ξαφνικά, ο Σάντρο τη φίλησε. Η νεαρή κοπέλα ανταποκρίθηκε και γεύτηκε τη σάλτσα στα χείλη του, ώσπου ο Σάντρο αποτραβήχτηκε και της χαμογέλασε. Τα μάτια του είχαν αποκτήσει μια καινούρια λάμψη, που τη μπέρδευε. Μόλις προ ολίγου είχε αποφασίσει πως ο Μάρκο θα της έδινε το πρώτο της φιλί.

«Σάντρο, γιατί το έκανες αυτό;» Η Ελιζαμπέτα έριξε μια ματιά γύρω της, διερωτώμενη αν τους είχε δει κανείς. Οι συμμαθητές της ήταν σκυμμένοι πάνω από τα βιβλία τους και, μολονότι ο Μάρκο πλησίαζε με την Άντζελα πάνω στο τιμόνι του ποδηλάτου, ήταν ακόμη πολύ μακριά.

Ο Σάντρο χαμογέλασε πλατιά:

«Δεν είναι προφανές το γιατί;»

«Μα δεν με έχεις ξαναφιλήσει ποτέ».

«Δεν έχω ξαναφιλήσει καμία».

Η Ελιζαμπέτα συγκινήθηκε:

«Τότε γιατί εμένα; Γιατί τώρα;»

Ο Σάντρο γέλασε:

«Ποιος κάνει τέτοιες ερωτήσεις; Μόνο εσύ!»

«Μα νόμιζα πως ήμασταν μόνο φίλοι».

«Είμαστε; Εγώ...» ο Σάντρο κάτι άρχισε να λέει, αλλά τους διέκοψε ο Μάρκο, που φώναξε από μακριά.

---

* ecco (ιταλ.): ορίστε

«Τσάο, Σάντρο!»

«Τσάο, Μάρκο!» Ο Σάντρο ανταπέδωσε τον χαιρετισμό κουνώντας το χέρι.

Η Ελιζαμπέτα βλεφάρισε και η στιγμή ανάμεσα στην ίδια και στον Σάντρο χάθηκε μεμιάς, σαν να μην είχε συμβεί ποτέ.

ΑΙΩΝΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ο,ΤΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ

Η Ελιζαμπέτα, ο Μάρκο και ο Σάντρο είναι, παρά τις διαφορές τους, οι καλύτεροι φίλοι από παιδιά. Η Ελιζαμπέτα είναι μια δυναμική, πανέμορφη κοπέλα που ονειρεύεται να γίνει συγγραφέας, ο Μάρκο, τύπος αποφασιστικός και αθλητικός, είναι γόνος οικογένειας που ασχολείται επαγγελματικά με την ποδηλασία, και ο Εβραίος Σάντρο, μαθηματική διάνοια και χαρακτήρας καλόκαρδος και συμπονετικός, είναι ο γιος ενός δικηγόρου και μιας γιατρού. Η φιλία τους γίνεται έρωτας και τόσο ο Σάντρο, όσο και ο Μάρκο, ελπίζουν να κερδίσουν την καρδιά της Ελιζαμπέτα.

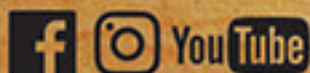
Το φθινόπωρο του 1937, όμως, όλα αρχίζουν να αλλάζουν. Οι Εβραίοι της Ρώμης, ακόμα και εκείνοι που δηλώνουν φασίστες, αρχίζουν να χάνουν τα σπίτια τους, τις δουλειές τους, την αξιοπρέπειά τους. Ο Μουσολίνι, σε μια επίδειξη ισχύος, ευθυγραμμίζεται με τους ναζιστές της Γερμανίας και αλλάζει τους νόμους.

Κι ενώ ο αντισημιτισμός αποκτά νομικό έρεισμα και ξεσπά ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, οι τρεις νέοι συνειδητοποιούν πως ο Μουσολίνι ήταν μόνο η αρχή. Οι ναζί εισβάλλουν στη Ρώμη και τότε εξαπολύονται νέες κτηνώδεις επιθέσεις κατά των Εβραίων της πόλης, με αποκορύφωμα μια φρικτή προδοσία...

«Μια παθιασμένη ιστορία φιλίας, πίστης και ασυγκράτητου ηρωισμού. Η Σκοτολαίν αποτυπώνει την επιβλητική ομορφιά της Ρώμης μέσα από τη ματιά αξέχαστων χαρακτήρων».

ΠΑΜ ΤΖΕΝΟΦ

(τα βιβλία της συγγραφέως κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Μίνωας)

www.minoas.gr

9 786180 220698
ISBN 978-618-02-2069-8

ΚΩΔ. 35268